

[Elgaard.]

dygtig paa alle de Lovgivningsomraader, der angaar Ædruelighedsspørgsmaalet, baade Beskatningsomraadet og andre. Vi har siddende Bevillingsnævn og Overbevillingsnævn, vi har i det hele taget paa dette Omraade en saa alsidig og omfattende Lovgivning, at man ikke begriber, hvor den Regeringsvisdom stammer fra, som har resulteret i Nedsættelsen af en 29 Mands Kommission til Behandling af Ædruelighedsspørgsmaalet.

Naar man etablerer et saa, jeg kunde fristes til at sige, uhandleligt Apparat som en Kommission paa 29 Medlemmer, maaske repræsenterende 20 forskellige Standpunkter til de Ting, der skal overvejes og behandles, saa kan man da ikke vente, at denne Kommission efter aarelange Anstrengelser skulde møde med Indstilling, der har det fjerneste med Enstemmighed at gøre. Og naar det ikke kan blive Resultatet — og det forhindrer Kommissionens Sammensætning —, saa skal Tinget jo alligevel indblandes i de Stridsspørgsmaal, som Kommissionen har behandlet gennem et langt og besværligt Arbejde. Jeg mener derfor, at det er en overflødig Kommission, og kan dette ikke erkendes, saa er det i alt Fald en meningsløst stor Kommission og bliver derfor ogsaa en dyr Kommission.

Men det, som jeg særlig ønsker at sige noget om, er en enkelt Side af det Spørgsmaal, som Rigsdagen tidlig og sent, under den ene eller den anden Form er beskæftiget med, Spørgsmaalet Arbejdsløsheden i det danske Samfund.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der talte som Ordfører for Socialdemokratiet, tangerede dette Spørgsmaal, idet han kort omtalte Spørgsmaalet om Lønningerne inden for Landbrugserhvervet. Hvis man fæster Opmærksomheden ved vore Dagblades Annoncesider, vil man i Pressen, omfattende det ganske Land, nu gennem Maaneder have kunnet læse Spalte op og Spalte ned om ledige Stillinger for Karle og Piger, Fodermestre, Daglejere o. s. v., spændende over hele Landet. Det vil sige, at der paa nuværende Tidspunkt er mange Tusinde Pladser for ledig Arbejdskraft, og da man jo ved fra alle Sider, at der er ledig Arbejdskraft i meget stor Udstrækning, saa burde det være en Opgave, man baade fra Regeringens og Lovgivningsmagtens Side tog sig af, at søge at bringe denne Sag i et saadant Leje, at der kom et positivt Resultat ud deraf.

Taler man med Kommunalbestyrelsesmedlemmer omkring i Landet, vil man

kunne faa at vide, at til det sociale Udvalg i Kommune efter Kommune melder sig et større eller mindre Antal unge Mennesker — altsaa ikke Familieforsørgere — som ledige, idet de mener, at de i Kraft af den sociale Lovgivning har Krav paa at faa Understøttelse. Jeg tror, at vore sociale Udvalg i mange Tilfælde tager saadan paa dette Spørgsmaal, at de spørger de unge Mennesker, om det ikke er muligt for dem at faa Tjeneste. Jeg er overbevist om, at et meget stort Tal af disse ledige kan faa Plads, hvad Dag de vil. Saaledes som Situationen er i dette Øjeblik, vilde man, hvis man kunde faa placeret specielt de unge ledige i Stillinger ude i vore bymæssigt bebyggede Landkommuner, være i Stand til at nedbringe for et stort Antals Vedkommende det Tal, der opgøres over arbejdsløse.

Det bestræber man sig ikke for. Det er mit bestemte Indtryk, at man fra Ministeriets Side bestræber sig for at gøre dette Spørgsmaal endnu vanskeligere, end det hidtil har været. Man har adskillige Steder fra det sociale Udvalgs Side sagt til disse unge Mennesker: Se at faa en Plads, og saa er der mange af dem, der siger: Ja, men vi ved ikke, hvor der er en Plads ledig. Det er muligt, at de sociale Udvalgs Medlemmer i visse Tilfælde er i Stand til at anvise dem saadanne Pladser; om Tjenesteforholdet kan blive bragt i Orden, er ikke dermed givet, men Forsøget burde i hvert Fald gøres. Men vi ved jo alle sammen, at saadan er de politiske Forhold jo, og vort Arbejdssind i den danske Rigsdag er jo af en saadan Karakter, at saa snart Spørgsmaalet Beskæftigelse kommer ind i Debatten, saa kommer ogsaa Spørgsmaalet om Lønnen.

Det, jeg ønsker at sige herom, er, at for mig er dette Spørgsmaal om Lønnen absolut ikke det afgørende, og jeg finder, at det absolut ikke bør være det afgørende. For det, det drejer sig om for et Menneske, som kun har sig selv at sørge for, som ikke har Familie at skulle tage sig af, er, at han eller hun kan faa Beskæftigelse paa eksistensmulig Grund, og eksistensmulig Grund for en ung Kvinde eller Mand er en Plads, hvor de faar Føde og Husly og adskillige Hundrede Kroner i Løn om Aaret. Ingen kan bestride, at dette er eksistensmulig Grund for de unge. De kommer aldrig hverken til at sulte eller fryse, de kommer heller ikke til at mangle de Midler, der er nødvendige for at faa Klæder. Derfor er dette Eksistensgrundlaget og bør være det i Spørgsmaalet om Beskæftigelse af den Ungdom i Danmark, der ikke har fagmæssig Uddannelse.